

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD

Organ för
Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet
och
Lutherska Församlingen i Umeåområdet

Årg. 11

Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.
Ps. 119:105

1/1999

Tack Fader

att du var så god mot Adams
fallna ätt. Du frälste oss med
Lammets blod och gav oss bar-
narätt. Dig prisar nu vart ande-
drag, var suck, vart hjärtslag.
Guds Lamm för alla kval du led.

Tack, tack
i evighet.

Hans Adolph Brorsson

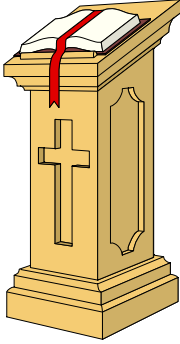
Jag behöver dig beständigt

Jag behöver dig, o Jesus, Ty jag har blott synd i mig. Hjärtat är så mörkt och öde, Är så kallt och dött i sig. I ditt dyra blod allénast Kan det bliva rent och gott. I den källan vill jag renas, I den enda källan blott.

Jag behöver dig, O Jesus, Till att skylta all min brist, Jag behöver dig i livet Och en gång i döden sist. Jag behöver dig beständigt, Vid vartenda steg jag tar; Endast uti din gemenskap Nog och övernog jag har.

Jag behöver dig, O Jesus, Och jag hoppas se dig snart Vid din Faders högra sida, Där din ära strålar klart. Där, hos dig med dem du vunnit Med ditt blod så dyrt en gång, Får jag sjunga, evigt sjunga Guds och Lammets nya sång.

F. Whitfield, 1855 - Lina W. Sandell-Berg, 1857

Guds förekommande nåd

*Predikan av
Ingemar Andersson*

Fadern och de två sönerna

*Det blir glädje i himmelen bland Guds äng-
lar över en enda syndare som omvänder sig.*

Luk 15 :11-ff

Liknelsen i vår predikotext i dag handlar om syndare som gör
bättring, som omvänder sig, som blir frälsta från sina synder. Den
handlar också om egenrättfärdighet, om fariséer och skriftlärdar, som
anser sig inte behöva någon omvändelse. Det är alltså dessa två som
finns under bilden av den yngre och den äldre sonen.

Vem är då fadern som det talas om i liknelsen? I vers 2, före vår
predikotext, står det att fariséerna och de skriftlärdar knorrade mot
Jesus och sade: “Den mannen tar emot syndare och äter med dem.”
Det är som svar på den anklagelsen som Jesus berättar dessa tre
liknelser – om det förlorade fåret, där Jesus framställer sig själv som

herden som går efter det förlorade; om den borttappade penningen, där han framställer sig själv som kvinnan som söker tills hon finner det borttappade; och sedan liknelsen om den förlorade sonen, där Jesus framställer sig själv som fadern som längtar och väntar och önskar att den förlorade ska återvända.

Det ligger nära till hands att man, när man läser den här liknelsen om en far, tänker på den himmelske fadern. Men det är inte främst Gud Fader det är fråga om här. Förklarar man det så, förlorar man en del av textens mening. När Jesus anklagas för att ta emot syndare och äta med dem svarar han med dessa tre liknelser för att understryka: Just så är det! Jag tar emot de förlorade syndarna och ställer till med glädjefest när de kommer till mig.

De andliga riktningar inom kristenheten som förnekar Kristi ställföreträdande försoningsverk, att Kristus har lidit och dött för våra synder för att rädda oss undan vredesdomen, använder gärna den här liknelsen och förklarar att fadern i den här liknelsen är den himmelske Fadern, som är god barmhärtig och förlåtande mot syndaren. – För, säger de, Gud är ju kärleken och det behövs inget blodigt offer för att ta bort synderna. Gud älskar och Gud förlåter utan försoning, det visar den här liknelsen. Sådan är ju den waldenströmska villfarelsen, där Kristi försoningslidande förnekas. Den gropan ska vi inte falla i när vi läser den här liknelsen.

Visserligen är det så att allt som sägs om Kristus också kan sägas om den himmelske Fadern och om den tredje personen i gudomen, den Helige Ande. Men när det är en liknelse så har den ett särskilt budskap, en "poäng", och här möter vi under fadersgestalten först och främst bilden av Jesus Kristus, Frälsaren. Och för dem som förnekar att det behövdes ett ställföreträdande lidande för att stilla Guds vrede, så vill vi påminna om vad Skriften säger, att utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse. Den som förnekar Kristi försoning, hans ställföreträdande lidande för oss, har ställt sig själv utanför Skriften, utanför kristen tro, och därmed utanför frälsning och salighet.

Vi kan med beklagande konstatera, att här finns nog vår tids mest spridda villfarelse, när det gäller Kristi lidande och vad som var meningen med det. Man förklarar bort att han behövde lida och dö i

alla syndares ställe. Men Skriftens budskap är ett annat: “Medan vi ännu var svaga, har Kristus, när tiden var inne, dött för ogudaktiga. Han är försoningen för våra synder, och icke allenast för våra utan ock för hela världens. Jesu Kristi Guds Sons blod renar oss från alla synder.” Och Petrus skriver, att “det ska ni veta att det är inte med förgängliga ting, silver eller guld som ni har blivit återlösta från ert fåfängliga fäderneärvda leverne, utan med Kristi dyra blod såsom ett felfritt och obesmittat lamms“.

Jesus har kommit för att uppsöka och frälsa de förtappade. Han tar emot syndare och äter med dem.

En man hade två söner

Den yngre sonen ber att få ut sitt arv och far bort i främmande land och bär sig illa åt. Han är en egoist, en materialist, och han föraktar sin far. Han räknar på arvet och vad han skall kunna göra med pengarna. Han vill inte vara barn i huset längre, utan rå sig själv och göra som han vill med det han skall ärva. Så lämnar han fadershuset, lever i sus och dus, i synd och utsvävningar och förskingrar sitt arv.

Så har många handlat och handlar än idag med de andliga rikedomar och det himmelska arv som de en gång fått. Man är döpt och konfirmerad och man har hela livet varit föremål för Guds godhet och välsignelse. Men man har vänt sin Frälsare ryggen. Man har gått bort i synd och ogudaktighet och förslösat det himmelska arvet, brutit dopförbundet, glömt konfirmationslöftena, och så har det kanske burit ut i grov ogudaktighet och förfall.

Eller så har man varit en snäll, nyttig och god samhällsmedborgare, men ändå vandrat främmande för Herren, vänt honom ryggen och hans nåd och barmhärtighet har man inte brytt sig om. Lever man inte i sann trosgemenskap med Frälsaren, så räknas man i Skriften till de andligen döda. Sen får det se hur illa eller hur vackert ut det vill när det gäller livet här på jorden, har man lämnat Frälsaren och hans nåd och barmhärtighet, så är det för var och en så som det sägs om den förlorade sonen: denne min son var död – borta från Herren, borta från det eviga livet, på väg till en evig förtappelse.

Är detta din situation?

En gång genom det heliga dopet, vars värde vi aldrig kan rätt förstå eller uppskatta rätt här i tiden, insatt såsom barn och arvinge till de eviga skatterna. Och sedan konfirmerades du och avlade löften om att vandra den smala vägen i Frälsarens gemenskap. Men sen, så småningom, du ville vara fri, komma undan föräldrarnas förmaningar och fostran, lossa lite på Guds ords föreskrifter, dess varningar och förbud, och pröva lite av glädjen i världen. Och så bar det iväg, ut i det ena eller det andra, steg för steg. Efter hand miste du urskillningsförmågan, så att du nu kunde syssla med sådant som du förr aldrig ens drömt om att göra. Man vänjer sig. Visst, lite taggar satt det väl kvar i samvetet, men man är ju inte värre än andra, och visst finns det förlåtelse, det har man ju hört sen man var liten. Far och mor fick inget veta, för de skulle ju bara oroa sig och bli ledsna, och inför dem gällde det att förstå sig, att snällt sitta med vid husandakt och gudstjänst och gå till nattvarden.

O, det är många förlorade döttrars och söners historia. Kanhända känner du igen dig. Har du också erfarenhet av det som står här: "Sedan han hade förslösat allt vart det stor hungersnöd i det landet, och han började lida brist." Han gick och gav sig åt en av inbyggarna i landet, och han skickade honom ut på sina marker för att sköta svin. Och där satt han och längtade efter att få fylla sin buk med de fruktskivor som svinen åt, men ingen gav honom.

Det blev ingen frihet, ingen mättnad, ingen ro i samvetet, och framför allt ingen verklig glädje. Den där brännande törsten i själen lät sig inte ens några korta stunder stillas. Och det är så. Världen kan aldrig ge det som endast den Evige, ur vars hand du en gång har utgått, kan ge. Att stilla själens evighetstörst, det förmår endast han som själv är den Evige. I syndens tjänst lever man i slaveri under djävulen.

*O du vet ej vad lycka, vad salighet är,
förrän Jesus har blivit din vän
och fått släcka den evighetstörst som dig tär,
om än ofta fördold för dig än.*

Den äldre sonen

var av ett annat slag. Han gick där hemma och skötte sina plikter och jämfört med sin bror var han ett under av skötsamhet. Men han var missnöjd med sin far. Han ansåg sig inte behandlad och belönad efter förtjänst.

– Se, jag har tjänat dig i så många år och aldrig överträtt ditt bud, och mig har du aldrig givit ett kid, så att jag kunde göra mig glad med mina vänner.

Det här är bilden av de skriftlärda och fariséerna, alltså alla egenrättfärdiga genom alla tider. De har verkligen inte förslösat sitt arv så som den förlorade sonen i ett hejdlöst syndaliv, utan de har varit lydiga och snälla, de har skött sig och varit plikttrogna och gudfruktiga. Men de anser sig inte ha blivit uppskattade efter förtjänst och de anser det vara höjden av orättvisa, när en orättfärdig syndare så där utan vidare kan benådas. Vad har man då för tack för att man har slitit, för att man har bemödat sig att leva plikttroget och ordentligt och avstått från glädjen i världen. Då kunde man ju lika gärna slå runt om det skall vara på det viset, leva rövare, om det sen bara är att komma tillbaka och få allt förlåtet och glömt så där utan vidare.

Ack, så många som stått där i vrede och förtrytelse, när en syndare, en förtappad och förlorad usling, vänt om till Frälsaren och fått nåd och förlåtelse.

Det är hos den *egenrättfärdige* som det svider i själen när en syndare får nåd. Det fanns de också på Paulus tid som sade, att om det nu är så med förlåtelsen, så låt oss då synda så att förlåtelsen må överflöda. Det är samma andas barn som tänker: är det så lätt att få förlåtelse så kan man ju lika gärna söla sig i synden. Det avslöjar ingenting annat än att man är en oomvänd människa, främmande för syndens egentliga väsen, främmande för nåden och för evangelium.

Paulus säger: Bort med sådana tankar! Du är alldeles främmande för vad detta innebär. Vi som har dött från synden hur skulle vi ännu kunna leva i den.

Och den som anser sig ha behövt avstå från mycken glädje för att man har gått där hemma och plikttroget tjänat, den avslöjar också sin

syn på synden. – Ack hur gärna jag ville..., tänk om jag hade fått..., och är det så enkelt att få förlåtelse, så är det väl bara att sätta igång att synda och “ha roligt”.

Men där sinnet har blivit omvänt och kommit på Guds sida, där är synden en plåga. Och den som har lärt känna synden rätt, och sin Frälsare rätt, kan med Rosenius säga: “Synd, jag älskar dig förskräckligt, men jag hatar och förbannar denna min kärlek till dig.“ Så är det. Där finns den gamla människan, som ständigt och jämt längtar bort till det främmande landet för att söla sig i syndens usla brunnar. Men det finns också ett nytt sinne, som hatar och avskyr denna onda lust och som plågas och lider av den.

Nåd utesluter förtjänst

Att nåd utesluter all förtjänst är främmande för den egenrättfärdige. Här i världen är det ju så att om en brottsling benådas, sedan han har suttit av en tid av sitt fängelsestraff, så benådas man på olika grunder. Det kan finnas förmildrande omständigheter, man kan ha skött sig i fängelset osv. och får sitt straff avkortat och så kallas det därmed att man är benådad. På det viset talar inte Skriften om nåd. Där är nåd och förtjänst två motpoler. Det ena utesluter det andra. Så fort det blandas in något av förtjänst, så är nåden borta, och så fort det är fråga om nåd, så är all förtjänst utesluten.

– Nåd kan man hoppas på och räkna med om man först har gjort sitt bästa och försökt. Då får man räkna med att den barmhärtige Guden tar emot och överser med bristerna, för ingen är ju fullkomlig. Så resonerar den egenrättfärdige. Och med den inställningen är man längre ifrån Guds rike än den grove syndaren, som inte har några illusioner om någon egen inneboende förträfflighet eller gudfruktighet.

Men när vi nu talar om de här två sönerna, så ska vi, för att det inte ska bli något missförstånd, också säga att det finns inget som helst försvar för ett liv i synd och ogudaktighet. Det fördöms på det allvarligaste i Skriften, och det fanns inget som helst berömvärt i den yngre sonens handlande, utan det var stor synd och skam som han handlade mot sin far och med det arv han hade fått. Sett till det yttre så

var den äldre broderns liv både berömvärdt och exemplariskt.

Guds oförskyllda nåd

Men nu handlar inte liknelsen om en kristens liv, om helgelsen, utan liknelsen handlar om Guds nåd, Guds oförskyllda, oförtjänta nåd i Kristus Jesus, Guds förekommande nåd emot den förtappade ovärdige syndaren.

Den förlorade sonen satt där i det främmande landet och vaktade svinen och längtade efter svinmaten. Det är bilden av den djupaste förnedring, för att en jude också skulle vakta svin, detta orena djur, det betecknar, att djupare kan man inte sjunka; den mest ovärdige av alla ovärdiga.

Så står det, att när han satt där, så besinnade han sig. Han kom alltså till besinning. Att leva borta från Herren det är att vara från sina sinnen. Nu hade han hamnat i nöd. Det är nu inte nöden i sig, som får en människa att vända sig till Herren, utan när så sker så är det den Helige Ande som kallar genom evangelium. Men nöden får ofta vara en Guds tjänare till att vända örat till Herrens röst och väcka människan till besinning. Det är många som i sin nöd har vänt sig till Herren och ropat om hjälp, men när nöden har lättat något, så har man glömt alltsammans. Då ser man också att det inte var någon verklig omvändelse.

Här talas det nu om hur sonen besinnade sig, började tänka på hur det stod till där hemma och hur till och med legodrängarna hade bröd i överflöd. Så säger han då: Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom, fader jag har syndat inför himmelen och inför dig, jag är inte längre värdig att kallas din son. Låt mig vara såsom en av dina legodrängar.

Här är beskrivet människans tanke om hur man ska få nåd. Att bli dräng och arbeta sig upp, bli en bättre människa, bedja och börja läsa Bibeln, gå till gudstjänsten, visa mera allvar med min kristendom, vara mer förkrossad osv., så ska Gud se mina goda avsikter och efterhand ta mig upp i sin gemenskap, benåda mig och låta mig komma till himmelen. Det finns ingen föreställning om att Frälsaren skulle kunna älska mig sådan jag är, älska förlorade syndare och vilja sluta dem i

sin famn, utan det ska i alla fall på något vis finnas med något som jag har förtjänat. Sådant är adamssinnet, egenrättfärdigheten.

Men Guds nåd är inte till salu. Den kan inte köpas med några som helst förmenta förtjänster eller dygder.

Den sanna omvändelsen ser ut så som det skildras här: Han stod upp och gick till sin fader, och då han ännu var långt ifrån såg honom hans far, förbarmade sig över honom, sprang emot honom och föll honom om halsen och kysste honom ömt. Sonen sade:

– Fader jag har syndat emot himmelen och emot dig, jag är inte längre värdig att kallas din son. Så säger fadern: – Bär fram den yppersta klädnaden, sätt på honom den och en ring på hans hand och skor på hans fötter, slakta den gödda kalven, och låt oss göra oss glada.

“Då han ännu var långt ifrån,” –

det är ett ord som många gånger har tröstat syndare. Långt ifrån vad jag skulle och borde vara, där inget var som det skulle utan allt mitt var endast skamliga och smutsiga trasor, så totalt ovärdig, så syndig, så långt ifrån allt, då överraskade mig Herren med sin nåd, då slöt mig Frälsaren i sin famn. Och som alldeles ogudaktig, som den djupast ovärdige, fick jag tro syndernas förlåtelse. Helt oförtjänt skänkte mig Herren nåd och frid och barnskap. Och så har det sedan varit från den stunden. Som ovärdig och så långt ifrån vad jag borde vara, får jag som jag är tro Herrens nåd och förlåtelse. Så har en kristen det.

Den yppersta klädnaden skulle den förlorade men återvändande sonen klädas i. Det är bilden av den rättfärdighet som Jesus genom sitt lidande och sin död har vunnit. Och man behövde inte ta några mått och sy och prova, när sonen kom hem. Klädnaden hängde färdig och väntade. Så är det med Kristi rättfärdighet, en gång för alla förvärvat och vunen åt hela världen. Det är ingenting som förtappade syndare kan eller ska förtjäna, utan någonting som skänkes av nåd. Därför heter det också i Skriften: Kom, ty allt är nu redo! Och den här yppersta klädnaden var fotsid. Den täckte allt. Och så skulle ringen sättas på hans hand. Det var förbundstecknet, barnskapets Andes band, och skorna, som han skulle ha på sig är bilden av helgelsen, av vandrigen i Herrens efterföljd och på Herrens vägar. Lust och kraft

att följa Herren Jesus, det ger inte drängtjänsten och trälsinnet, utan det är endast evangelium om Guds nåd i Kristus Jesus som ger detta.

När Paulus skriver om en kristens rustning talar han om att vara skodd om fötterna med den färdighet som fridens evangelium ger. I Titusbrevets andra kapitel skriver Paulus att *Guds nåd* lär oss försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och att leva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen. Skorna, som den återvändande sonen fick på sig, betecknar just detta: evangelium, som ger lust och kraft till att vandra efter Herrens ord och i hans nåd.

Till sist, står det att de började göra sig glada. Så är det. Herren Jesus har ju betygat flera gånger att det blir glädje i himmelen över varje syndare som kommer till rätta.

Men det var en som inte gladdes och det var den äldre sonen. Också han var välkommen, men det var något som var fel. Han var inte glad över att hans bror hade kommit tillbaka. Så reagerar aldrig en sann kristen när en ogudaktig syndare blir omvänd och kommer till rätta. Men så reagerar den egenrättfärdige, som själv aldrig velat anse sig så förlorad, att nåden skulle vara helt oförtjänt.

– Nu kommer den där, han som har förslösat sitt arv bland skökor, och så ska han få en sådan glädjefest. Så klagar han på sin far och säger:

– Jag har tjänat dig så många år och jag har aldrig fått någonting, så att jag kunde göra mig glad med mina vänner.

Det var tydligen så att han hade en annan sorts glädje och andra vänner än dem som var samlade för att glädjas över att en förlorad syndare hade kommit tillbaka. Han säger:

– Jag har aldrig fått ett kid att göra mig glädje med, men för honom har du slaktat den gödda kalven.

Den gödda kalven betecknar andlig glädje, frid och fröjd, och det var den äldre, hemmavarande sonen obekant med. Det är en hemlighet för den egenrättfärdige och den självgode. Han ville således inte vara med i glädjen över syndarens benådning. Guds förekommande nåd gör ingen åtskillnad bland syndare. Alla har syndat och saknar rättfärdig-

heten och härligheten från Gud, men varda rättfärdigade utan förskyllan, helt oförtjänt, av nåd, genom återlösningen i Kristus Jesus.

*Nåden, nåden den är fri,
alla vill den bjuda kalla.
Vem som helst kan salig bli,
nåden räcker till för alla.
Märk blott att vid nådatronen
är ej fråga om personen.*

*Ingen självförsakelse,
ingen smälek, ingen ära,
intet eget arbete,
vad slags namn det än kan bära,
kan förvärva själen prydnad;
det kan endast Sonens lydnad.*

*Salig den, som då går fram
och på nåden dristigt vågar...*

Så får du då göra som den förlorade och återvändande sonen och ha det på samma vis. Och du skall finna, att medan du ännu är långt ifrån vad du tänkt att du skulle vara, så möter dig Herren Jesus och sluter dig i sin famn. Han har vunnit förlåtelse för alla dina synder.

*Och högtidskläder, skor och ring
han har tillreds, ty se,
av dig han väntar ingenting,
blott att dig allt få ge.*

Om nyttan och välsignelsen av altarets sakrament

En sammanställning från Martin Luthers “Ord för dagen”

Tag och ät. Detta är min kropp.

Matt. 26:26.

Du som vill vara en kristen skall inte fråga hur det kan ske att bröd är Kristi lekamen och vin Kristi blod. Våra partiandar vill mäta och begripa Gud med sitt förnuft. Och det som inte rimmar sig därmed, kan Gud heller inte göra, menar de. Men vad tjänar det till att hålla på med sådana ansträngningar? Inte ens om man arbetade ihjäl sig, lär man med mänskligt förnuft kunna begripa vår Herre Gud. Han är nämligen inte en sådan Gud som låter sig av förnuftet mätas, begripas och fattas. Ej heller är hans verk eller hans ord vårt förnuft underkastade.

Låt oss därför oryggligt förbli vid dessa klara och tydliga ord, med vilka vår Herre Kristus säger att det framräckta brödet *är* hans lekamen och den framräckta kalken *är* hans blod. Vi bör med barns enfald och utan att tvivla tro att det är så och ta emot dessa gåvor. Vi bör vara glada däröver, tacka Herren för sådan nåd. Vi bör stärka våra hjärtan och se efter varför Herren Kristus har gjort detta och inte fråga eller disputera om huruvida han kan göra det.

Det är högmodiga hjärtan som aldrig frågar efter varför Kristus har gjort på detta sätt utan endast frågar om han kan göra så.

Denna kalk är det nya testamentet i mitt blod.

Gör detta, så ofta ni dricker av den, till min åminnelse.

1 Kor. 11:25.

Vi bör med största flit lära oss vad som är den heliga nattvardens nytta och ändamål och varför Kristus har instiftat detta sakrament.

Det har han gjort för mig och för dig och för alla. Om jag känner min synd och vet att jag har varit ett olydigt barn och en arg skalk, att djävulen har fått mig fången, att jag inte gjort vad jag borde, då skall jag komma till detta bord och ta emot detta sakrament för att bli fri från min synd och vederkvickas.

Med sådana människor som känner sina synder och gärna skulle vilja vara fria från dem skall man tala om syftet med sakramentet, så att de får del därav och inte betraktar det som något, som man måste frukta för, utan som en underbar och trösterik måltid avsedd för arma, bedrövade själar.

Det kan väl bero på en gammal vana från påvedömet att vi bävar inför sakramentet. Men man måste undervisa de kristna, så att dessa med glädje, trygga och förväntansfulla, går till nattvarden och säger: ”Jag är en fattig syndare. Jag behöver hjälp och tröst. Därför vill jag gå till Herrens nattvard och undfå min käre Herres lekamen och blod.”

Ty han har instiftat detta sakrament för att alla hungriga och törstiga själar skulle bispisas och upplivas vid hans bord.

*Han tog ett bröd, uttalade tacksägelsebönen,
bröt det och gav åt dem.*

Luk. 22:19.

Här har vi nu den stora skatten. Den bör du betrakta och så låta de Hgalenskaper fara som högskolorna ägnar sig åt, då de diskuterar, huruvida Kristi lekamen kan dölja sig under en så ringa gestalt. Bekymra dig inte om hur det kan vara möjligt, utan se till att du får någon nytta av sakramentet. Låt alltså dessa ord vara sagda till dig!

Nytta av sakramentet har du, när du känner att synden förskräcker dig, och du anfäktas av kött, värld och djävul. Du är ömsom vred och otålig, ömsom ansatt av girighet och näringsomsorger. Du upplever det ena misslyckandet efter det andra, och stundom begår du rätt grova fel, och ditt samvete blir sårat. Så är du då en eländig människa, som

fruktar döden, som är modfälld och inte kan vara glad. Då är rätta tiden, och då har du orsak nog att gå till nattvarden, klaga din nöd för Gud och säga: ”Herre, du har instiftat din lekamens och blods sakrament, för att vi däri skall ha syndernas förlåtelse. Nu behöver jag detta. Jag har fallit i synd. Jag är förfärad, och jag har ingen kraft att bekänna ditt ord. Därför kommer jag nu, för att du skall trösta och hela mig.”

Ty altarets sakrament vill ha sådana som bekänner sin synd, som erfar att de inte är fromma men ändå gärna skulle vilja vara det. Det är på en sådan bekännelse nyttan av detta sakrament helt och hållet beror.

Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn.

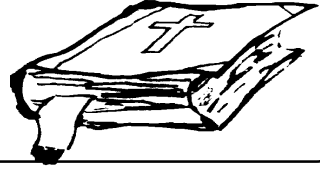
Ps. 23:5

Här får vi en nådefull inbjudan att med stor frimodighet gå till den heliga nattvarden, bara vi är hungriga, törstiga eller betungade. Här är nämligen ett bord berett, icke emot, utan *för* oss, och emot dem som förföljer oss.

Men nu är det djävulen, världen och köttet som plågar och förföljer oss, och ännu mera våra synder och vårt arma samvete. Om ditt samvete gnager dig för begångna synder, så skall du inte finna ro någon annanstans än vid detta bord. Herren säger att det är endast i honom vi har frid: “I världen har ni det svårt, men var vid gott mod: Jag har övervunnit världen.” Om alltså köttet lockar dig till t.ex. otukt, eller om världen plågar dig med sådant som frosseri, girighet och avund, eller om djävulen retar dig till högfärd, lättja o. dyl., så skall du inte finna tröst någon annanstans än vid detta nådens bord, som är berett för dig emot dina fiender.

Är du bara en sådan, som behöver nåd, och för vilken djävulens, världens och köttets frestelser är en plåga, så har du här allt vad du behöver. När nu nåd och frid är dig beredda vid detta bord, varför, fruktar du då för att gå dit? “Kom till mig”, säger Herren, “alla ni som arbetar och är betungade”.

Något om Bibeln's djur

Strutsen

Strutshonans vingar flaxar med fröjd, men visar hennes vingar och fjädrar modersömhet? Hon lämnar sina ägg på marken och låter dem värmas på sanden. Hon tänker ej på att en fot kan krossa dem, att ett vilddjur kan trampa på dem. Hon är hård mot sin avkomma, som om den inte vore hennes. Hon bekymras ej av att hennes ungar kan dö. Ty Gud lät henne ej få vishet, han har inte gett henne förstånd. Men när hon piskar sig upp till språng, då ler hon åt både häst och man.

Job. 39:16-21.

Aven om Bibeln talar om strutsen så är det ändå ganska knapphändiga upplysningar som ges. Men med de uppgifter som finns kan vi hämta flera nyttiga lärdomar i enlighet med orden i 2 Tim. 3:16 att hela Skriften är utandad, inspirerad, av Gud och nyttig till undervisning.

Vill man ha ytterligare undervisning får man vända sig till annan litteratur. Där kan man få veta att strutsen är en stor fågel som kan bli omkring 2,5 meter hög och vikten kan uppgå till 90 kg. Den har långa och kraftiga ben och förmår springa i en hastighet upp till 90 km i timmen. Den farten orkar den hålla under flera timmar. Steglängden lär kunna uppgå till 4 m. Vingarna är små och kan inte lyfta fågeln till flykt hur mycket den än flaxar. Hannen är svart och honan brungrå. Honan är stum men hannen har ett klagande skri. Dessa uppgifter gäller den så kallade vanliga strutsen, *struthio camelus*. Förmodligen var det just denna art som avsågs när Gamla testamentet talar om strutsen.

Gud har skapat strutsen liksom allt annat levande, hur underligt det än kan se ut för våra ögon. Och att förakta något av vad Gud har skapat är egentligen att förakta Gud. Mobbning bör inte förekomma. Den är ett oskick och för med sig mycket lidande för den drabbade. Både barn och vuxna skall respekteras oavsett hudfärg, utseende eller eventuella lyten.

Allt vad ni vill att människorna skall göra er det skall ni också göra dem. Matt. 7:12. Denna bibliska regel bör präglade allt vårt umgänge med varandra.

Att det finns lärdomar att hämta ur Bibelns uppgifter om strutsen förstår vi bland annat av att Job i sin nöd och klagan framhåller att han blivit en frände till strutsarna. Job 31:29. Han kände släktskap med denna fågel. Även vi har anledning att erkänna ett sådant släktskap fastän den i långa stycken är allt annat än hedrande för oss. Här föreligger inget stöd för utvecklingsläran så att vi genom en lång kedja skulle härstamma från lägre varelser. Denna lära, som är en teori utan absoluta bevis avvisar vi.

I Moseböckerna talas det om djur som skulle betraktas som orena och därför inte vara tillåtna när man frambar offer och inte heller fick användas till föda. Det var en stadga som gällde egendomsfolket Israel under gamla testamentets tid. Till de orena djuren räknades strutsen. Den var genom sin skapnad och natur oren och förkastad. Detsamma kan sägas om oss alla. Vi är alla orena eller syndiga. Job uttrycker denna allvarliga sanning så: Såsom om en ren skulle kunna framgå av en oren! Sådant kan ju aldrig ske. Job 14:4. Därför är alla förtjänta av att bli bortkastade av Herren. I hans eviga boning får ingen oren komma in. Den medfödda orenheten gör också att mycket i livet blir galet och förvänt även om det i detta avseende kan vara stor skillnad mellan människorna.

Till Job talar Herren om strutshonan och framhåller att Gud gjort henne glömsk av vishet, han har ej tilldelat henne förstånd. Även det kan tillämpas på oss. Två ting måste dock påpekas. Vi får inte skylla på Gud att det är så med oss. Skulden är helt vår egen. För många år sedan läste jag ett poem där författaren ganska riktigt beskrev människans ställning som syndare. Men oriktig var hans slutsats: Du har ju skapat oss så, o Gud!

Det är heller inte fråga om vishet och förstånd i det jordiska. Där är ju de flesta ganska väl rustade och somliga höjer sig över mängden.

Nej det gäller det andliga, omsorgen om själen och hur vi efter detta livet skall finna en öppen himmel. I det fallet har vi inget rätt förstånd. Med rätta har det sagts att människans förstånd blev genom syndafallet

förmörkat. En oxen känner sin ägare och en åsna sin herres krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår intet. Jes. 1:3. Har det blivit annorlunda med oss så är det Gud själv som har tilldelat förstånd. Det har skett genom hans ord och är ett verk av den helige Ande som bor i och verkat genom Ordet. I annat fall liknar vi strutshonan.

Om henne berättas det att hon, när det gäller, piskar upp sig själv till språng och ler därvid åt både häst och man. Strutsen rusar rakt fram och tror sig säker när den är snabbare än både häst och man. Den förstår inte att den samtidigt blir ett lätt byte för den som ligger i bakhåll.

Vad många det är som tanklöst rusar mot evigheten och menar sig vara utom all fara! Det är en falsk säkerhet och livet och övermodet kan få ett hastigt slut. Dödens pil träffar när man minst anar det. Vad hjälper det då hur mycket livet gav, om slutet blir en förlorad själ?

Det sägs också att strutshonan inte visar modersömhet. Hon överlåter åt jorden sina ägg och ruvar dem ovanpå sanden. Hon bryr sig ej om att någon fot kan krossa dem, att ett vilddjur kan trampa sönder dem. Hon är hård mot sin avkomma som om den ej var hennes och att hennes avel kan gå under bekymrar henne inte. Förutom denna skildring har också strutskännare meddelat att honan kan lägga många ägg men eftersom redet är litet sparkar hon helt enkelt iväg dem som ej får plats och bryr sig sedan inte om dem. Vid middagstid krasas lite sand över äggen i redet och lämnas sedan för en tid av strutsparet.

Det anförda är allvarsord som isynnerhet föräldragenerationen bör stanna inför. Osökt leds tankarna till de många aborterna som årligen utförs i vårt land. Tankarna går även till alla barn som försummas och går miste om en kärleksfull omvårdnad och fostran. Orden träffar också alla som har tillgång till Guds ord men inte ger barnen en rätt kristen undervisning. Människan lever inte endast av bröd utan av vart och ett ord som utgår från Guds mun. Matt. 4:4.

Gäller det allvarliga påminnelser är vi ofta så egendomligt givmilda att vi gärna ger bort dem till andra utan att själva ta vara på dem. Men nog behöver vi ta till oss undervisningen om strutshonan och hennes beteende mot sin avkomma ävenså allt annat som berättas om henne. Allvarsorden vill föra oss till insikt om att vi inte alls är felfria.

Då förblir vi inte stumma som strutshonan utan vi kommer mer att likna hannen som har ett läte likt ett klagoskri. Kanhända finner man då

i Davids ord uttryck för sin nöd och sitt behov:

Gud, var mig nådig efter din godhet, utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet. Två mig väl från min missgärning och rena mig från min synd.

Då bör även Herrens försäkran genom aposteln Johannes komma till pass:

Om vi bekänner våra synder så är Gud trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.

Syndabekännelsen, hur viktig den än är, utgör inte grunden för förlåtelsen. Att Jesus har dött för oss och genom sitt offer gottgjort och utplånat synden, det är grunden för förlåtelsen och reningen. Det innebär att du får vara trygg även om allt hos dig är raserat och ser illa ut för dina ögon. I Uppenbarelseboken talas det om den oräkneliga skaran hemma i himmelen. De har kommit ur den stora bedrövelsen och har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför är de inför Guds tron och tjänar honom natt och dag i hans tempel.

Det är alltså av nåd och inte av gärningar människan får förlåtelse och rening! Av nåd är himmelen öppen för henne.

Herren påminner Job om att strutshonans vingar flaxar med fröjd. Låt oss här säga att glädje är något positivt. Utan glädje blir livet ganska trist, för att inte säga näst intill outhärdligt. Det finns så mycket i detta liv att glädjas över. Sätter vi oss ner och räknar över finner vi snart att listan blir mycket lång, längre än vi hade trott. Må vi då vara glada och tacka Gud för hans goda gåvor!

När det talas om strutsens fröjd kunde vi ha anledning att tala om en tanklös och därför otillbörlig glädje. Men istället skall vi bara påminna om att vi, underliga strutsar, har verklig orsak att flaxa av fröjd. I Jes. 43 talar Herren om något nytt han skall göra för folket, som orsakat honom arbete med sina synder och möda med sina missgärningar. Det nya var att han utplånar folkets överträdelser och inte mer kommer ihåg deras synder. I framställningen använder han även bildspråk och säger att han skall göra väg i öknen och strömmar i ödemarken för att ge sitt folk, sina utkorade, att dricka. Det skedde för att även markens djur, schaka-

ler och strutsar, skulle ära honom.

Så får vi då fröjdas och tacka och ära Gud, som har tänkt på oss i vår orenhet, förlåtit och förlåter oss vår synd. Han vill alltid ha oss i sin närhet, ge oss den vård vi behöver och sist ta oss hem till sig.

Tacka Herren ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen!

Hemming L.

Evangeliem om Jesus Kristus duger aldrig för andra än för arma, förlorade syndare som är andligen fattiga och förkrossade i sina hjärtan, det vill säga: för sådana som vet och erkänner att de i sig själva är fördömvärdare syndare som ingenting har att komma med inför Gud. För sådana duger det och för dem är det i sanning ett gott och glatt budskap som de aldrig kan få höra för ofta – därför att de ständigt behöver det och av hjärtat tackar Gud för det. Därom säger redan Jesaja: “Då skall den lame hoppa som en hjort, och den stummes tunga skall jubla.” (Jes. 35:6). Denna profetia går i uppfyllelse överallt där Kristi evangelium predikas för de fattiga och av dem blir i tro anammat.

Det är också en anmärkningsvärd sak, att den som älskar evangeliet och verkligen förtröstar på Kristus, blir aldrig nöjd med sig själv. Därför vågar en sådan aldrig förtrösta på någon egen fromhet och helighet, utan påminnes ständigt i samvetet om sin egen oduglighet inför Herren Gud. I Guds oändliga nåds och Kristi kärleks sken blir allt vårt eget som en bottenlös avgrund. I detta nådens och trons klara ljus kände Paulus sig vara den störste bland syndare, fastän han till Guds ära kunde berömma sig av att för Kristi skull ha arbetat mer än alla de andra apostlarna. (1 Kor. 15:10).

*Med stundelig synd mot Guds heliga bud, Vart skulle vi fly,
om ej blodet hos Gud Hans nåd oupphörligt förnyar?*

Ur “*Valda livsord för morgon och kväll*” av Fredrik Gabriel Hedberg, Evangeliföreningens förlag, Korsholmsesplanaden 2 FIN-65100 Vasa. Hedberg (1811-1893) var präst i Finland och grundare av Lutherska Evangeliföreningen. Hans litterära produktion (som ex.-vis “*Verklärans vederläggning och Evangelii Försvär*”) vittnar om ett brinnande nit för biblisk-luthersk lära – en kamp för att en fattig syndare skall kunna

Herre, föröka vår tro!

Apostlarna sade till Herren: Föröka vår tro.

Luk. 17:5

En levande tro

Tron är en levande och verksam företeelse. Den kan inte vara stilla. “Den levande tron kan omöjligt vara överksam – annars är den bara en död inbillning.” Så säger Luther i en predikan på 2 söndagen efter Trefaldighet. Det är inte nog med att tron har tänts i hjärtat, den måste växa och tillta, annars står den i fara att dö.

Vi har också en djävul som hela tiden arbetar på att släcka trons brand i våra hjärtan. Han går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall uppsluka. (1 Pet. 5:8). Eller också är han som en listig orm som smyger sig in på oss omärkligt och stilla för att plocka tron ifrån oss. (2 Kor. 11:3).

I Ef. 6:12 står det:

Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.

Det värsta djävulen vet är en levande och verksam tro. En död tro bryr han sig inte om. Men en tro som är levande och som förökas, den sätter han in alla sina krafter på att förgöra. “När trons eld har tänts och djävulen märker det, då angriper han den strax med all sin list,” säger Luther. Och han fortsätter:

“när en kristen börjar att tro, då följer strax anfäktelser och förföljelser. Och om det inte sker, så är det ett tecken på att tron inte är rätt och att evangeliet inte är rätt uppfattat. För den lömske djävulen har en skarp syn, och ser strax vem som är en sann kristen. Därför strävar han av all sin makt att få honom på fall.”

Att leva som en kristen är därför farligt, för djävulen kan fort över-

raska och överrumpla oss. Till och med troshjältar som Moses, David och Petrus har djävulen fått överrumpla och fått dem till att falla. Petrus hade en frimodig tro då han skulle börja att gå på vattnet. Han sa till Jesus: “befall att jag skall komma till dig på vattnet”, och Jesus sa till honom “Kom”. Och på Jesu ord gick Petrus frimodigt och tryggt. Men när han såg det väldiga ovädret och de stora vågorna, då glömde han Jesu ord som han hade satt sin tillit till och han började sjunka. Petrus tvivlade. Tron var inte längre fäst vid Ordet. Han hade förlorat Ordet och därmed kom tvivel och vantro.

Djävulen är ideligen efter oss för att ta från oss tron. Om han misslyckas med en sak så prövar han med något annat. Han är en tusenkonstnär i att pröva och uppfinna nya saker för att ta ifrån oss tron och få oss tillbaka till sitt rike.

Vi har skatten i lerkärl

Vi människor är skröpliga och vecka – vi har denna trons skatt i lerkärl, som Paulus säger. Det är ingen sak för djävulen att krossa detta kärl och ta från oss tron. Men Gud ske lov! Vi är inte utelämnade till oss själva. Då hade det varit ute med oss för länge sedan. Det är Gud själv som bevarar tron i våra hjärtan. Detta gör han genom nådens medel: Ordet och sakramenten. Bruka därför dessa flitigt! Och kom ihåg: “...att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag”. (Fil. 1:6).

*Sigmund Hjorthaug i Luthersk Kirkeblad
Översatt från norska*

OJesu, du som tro i hjärtat väcker, Du kan ock trons fullbordan åt oss gje! Giv, att mot dig vår längtan städs sig sträcker, Hjälp oss att tro, fastän vi ické se!

Låt gje vår tro i stormen skeppsbrott lida, Var med ditt ljus, din Ande alltid när; Lär oss i tron en liten tid att bida, Tills vi med fröjd får se dig som du är!

Lilly Lundequist, Lova Herren 332.

Ett tusenårsskifte

Tusenårsskiftet närmar sig med fruktan, spekulationer och fantasier. Hur kommer det att gå med datorerna som inte är förberedda för ett tusenårsskifte? Kommer industri och samhälle avstanna? Blir det kaos? Kommer jorden att gå under? Eller kommer Kristus tillbaka? Kommer han för att upprätta ett tusenårsrike på jorden?

Inte minst i Amerika finns många “profeter” som förutsäger både det ena och det andra. Också i så kallade bibeltrogna kretsar i Norden är idén om ett 1000-årigt fridsrike med Jerusalem som centrum populär. Håller det? Vad skall vi vänta oss? Hur skall vi närma oss år 2000?

Kommer det ett tusenårsrike?

Skriften lär klart, att när Kristus kommer tillbaka, skall alla döda uppstå. Då är det dommedag. (Se Joh. 5:28,29 och Matt 25:31-46). Men Bibeln har ingen lära om något tusenårsrike!

Bland dem som hävdar ett jordiskt tusenårsrike finns det varierande uppfattningar. Men de flesta tänker sig Kristus som regent i Jerusalem för en tusenårig guldålder – ett fullkomligt jordiskt fridsrike före världens slut.

Det förekommer feltolkning av Upp. 20. I detta kapitel talas det om en första uppståndelse efter 1000 år, underförstått förekomsten av en andra uppståndelse. Men det handlar inte om ett jordiskt tusenårsrike.

De tusen åren är inte mer bokstavliga än de etthundfyrtyofyra tusen i Upp. 7:4.

Tusen är ett symboliskt uttryck för fullkomligheten: 10x10x10. Talet hänför sig till kyrkans missionstid mellan Kristi första och andra tillkommelse – den tid då Kristus “härskar” med evangelium.

Angående uppståndelsen så omtalas i Upp. 20 med bildspråk det samma som det bokstavligen talas om i Joh. 5:24-29.

Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig har evigt liv och kommer inte inför domen utan har övergått från döden till livet. Amen, amen säger jag er: Den stund kommer, och den är redan inne, då de döda skall höra Guds Sons röst, och de som hör skall leva. Liksom Fadern har liv i sig själv, så har han också gett åt Sonen att ha liv i sig själv. Han har också gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människosonen. Förundra er inte över detta: Det kommer en stund, då alla i gravarna skall höra hans röst. De skall då gå ut ur dem, de som har gjort det goda skall uppstå till livet, och de som har gjort det onda skall uppstå till domen.

Den första uppståndelsen är den andliga uppståndelsen dvs då vi mottar det eviga livet genom tron. Den andra uppståndelsen är den lekamliga uppståndelsen på den yttersta dagen.

Vad skall vi vänta oss?

År 2000 är faktiskt passerat! Jesus föddes i verkligheten ca 5 år före vår tideräknings början. Likväl kommer många att spekulera.

Ett är säkert: Med år 2000 kommer det inte att påbörjas en tusenårig guldålder. Gud har aldrig lovat något sådant. Nästa årtusende kan kanske bli lite bättre eller lite sämre. Men i grunden kommer det inte att bli annorlunda än det förra årtusendet.

Vi har heller inte grund till att vara alltför pessimistiska med tanke på det nya årtusendet. Skaparen kommer att även fortsättningsvis upprätthålla liv i den fallna världen. Hans regn kommer fortfarande att falla på både rättfärdiga och orättfärdiga.

Genom gåvor och krafter som Gud ger både kristna och icke-kristna, kommer han också att fortsätta att styra världen och värna livet. Vi vill också fortsätta, som ansvariga medborgare, arbeta för ett mera rättfärdigt samhälle och en bättre moral. Men Guds rike kommer inte med detta. Våra insatser kommer alltid att vara märkta av synden.

De, som hör Kristus till, kan förvänta sig ett både fortsatt och förstärkt motstånd från världen.

Hur skall vi då närma oss år 2000? Vi går in i det som de, som är igenlösta med Påskalammet's dyrbara blod. Vi går iförda Guds fulla rustning till kamp mot vår gamle Adam och mot mörkrets makter i denna världen.

Från en artikel i "KIRKE-NYT for Den evangelisk-lutherske Frikirke i Danmark".

Tiden har sin gång. En kristen behöver dock inte bekymras mera inför det kommande årsskiftet än för alla andra vi upplevt. Vi skall varje dag vara beredda att flytta från detta förgängliga jordelivet. Men vi skall inte spekulera i tider och stunder. Dem vet Gud allena. Vi instämmer med David där han skriver i sin 31:a psalm att vår tid står i Herrens händer. Därvid får vi vara trygga. Och så vet vi av Hebr. 13:8 att: "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet".

Se Kristus är densamme, Vad än förvandlas här! Guds barn du är snart framme, Den tanken ljuvlig är. Är dagen lång, den skrider, Du närmar dig ditt hem Och flyttar glad omsider In i Jerusalems.

Må åren gärna flykta, Blott Jesus är min vän! Hans Ord det är min lykta, Det lyst och lysar än. Och han vill oss bevara, Omhägna med sin nåd; Fastän vi står i fara, så vet han alltid råd.

Anders Nilsson, 1892. Lova Herren 141.

Luther har ordet

*Nåd vare med er och frid
från Gud vår Fader och
från Herren Jesus Kristus.*

Gal. 1:3

Guds ord är ett ljus, som skiner i mörkret och lyser klarare än solen vid middagstid. Ty i döden utsläckes icke blott solens ljus för oss utan även förnuftet med all dess visdom. Men då lyser ännu Guds ord med oföränderlig trofasthet, en evig sol, vilken endast tron ser, och som följer oss in i det eviga livets klara ljus.

Skriften talar om två offer, som behagar Gud. Det första kallas tack- och loffer. Det är när man rent lär Guds ord, predikar, hör, med tron mottar och bekänner det och gör allt som tjänar till att utbreda det, samt av hjärtat tackar, prisar och lovar Gud för de ousägliga välgärningar, som därigenom erbjudes oss och i Kristus blir oss skänkta. Därom heter det: *Offra lovets offer åt Gud*, Ps. 50:14 och: *Den som offerar lovets offer, han ärar mig*, v. 23. Vidare: *Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen*, Ps. 118:1, samt slutligen: *Lova Herren, min själ, och allt det i mig är hans heliga namn. Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort dig*, Ps. 103:1-2.

Det andra offret är, när ett ängsligt och bedrövat hjärta i all anfäktning och nöd tar sin tillflykt till Gud och i rätt tro anropar Honom, söker hjälp hos Honom och lider med tålmod: *I mitt trångmål åkallade jag Herren och Herren svarade mig och ställde mig på rymlig plats*, Ps. 118:5. *Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta*, Ps. 51:19.

Tre ting hör till en rätt teolog: betraktelse, bön och anfäktelse. Man måste betrakta Skriftens ord, man måste av hjärtat anropa Bibelns Herre om Hans Ande, som är dörrväktare till Guds bibliotek, och man måste ha provat och erfarit något i korsets skola.

Låt dina predikningar vara så enkla som möjligt... Om jag i mina predikningar skulle tänka på Filippus Melancton och andra doktorer, så utträttade jag intet gott, utan jag predikar enkelt för de olärda, och det passar för alla.

Den grekiska och hebreiska jag kan gömmer jag tills vi lärde kommer tillsammans. Då blir vi så höglärda att Gud själv förundrar sig däröver.

Tror du, så talar du, talar du, så måste du lida, lider du, så blir du tröstad. Allt detta är oskiljaktigt i en kristens liv.

När jag hör att Jesus Kristus för min skull har dött och att han utplånat mina synder och förvärvat himmelen åt mig då hör jag det verkliga evangeliet. Ljudet av det predikade Ordet förklingar snabbt. Men om det tas emot i tro och får slå rot i hjärtat så kan det aldrig tystna. Denna sanning kan inget skapat väsen omkullkasta, inte ens helvetets grundvalar håller inför den sanningen. Ja, om jag var i djävulens gap och där kunde ta emot Ordet så skulle den onde vara tvungen att ge mig fri. Där Ordet är, där skall jag få vara och förbliva.

Var och en må nu ställa sig inför detta evangelium och se efter hur nära eller långt ifrån Kristus han är, dvs hur det står till med hans tro och kärlek.

Till syndernas förlåtelse

Ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse.

Matt. 26:28

Av dessa heliga ord är det uppenbart att både synder och goda gärningar är dränkta i Kristi blods röda hav. De största synder har där förlorat sin kraft att fördöma oss och de största förtjänster av fromhet och goda gärningar sin kraft att rättfärdiga oss. Ty då Guds egen Son var tvungen att lida döden för att frälsa mig, då vill jag inte tala om mina förtjänster.

Det är helt uppenbart att inga synder förhindrar, och inga goda gärningar befordrar min benådning och rättfärdighet inför Gud. Inför Gud finns inget som hindrar att inte ens den värste syndaren får komma när som helst till Kristus, för att få den nåd och rättfärdighet, som förvärvats åt syndaren på den stora försoningsdagen, och från den dagen väntat på honom. Han behöver inte i sin nöd och förlägenhet och i sin synd och ovärdighet bli något annorlunda än vad han är för att få komma till Jesus, ty allt är redo och fullkomnat. Han får komma på stunden sådan han är, så syndig och ovärdig han är, så kunnig och okunnig han är, så kall eller varm han är, så hård eller rörd han är, så nitisk eller vårdslös han är, så ren eller oren han är, för att i Kristus få till skänks allt detta, som fattas honom.

Vore det så att man först måste ha några goda egenskaper och dygder, som skulle göra Gud mera benägen att omvända mig,

då vore ju nåden och rättfärdigheten inte av Kristus *allena*. Då vore nåden inte “*utan gärningar*” och inte “*utan lagens hjälp*”.

Bättring, ånger och tro fordras inte för *Guds* hjärta, att Gud därmed hellre ville ge oss nåd. Nej, detta fordras endast för syndarens eget hjärta, för att han skall vilja få nåd. Och där finns nog av bättring, ånger och tro för att redan vara i Kristus benådad, då den största nöden och behovet samt den enda trösten är att få komma till Jesus. Märk *största* nöd och behov samt *enda* tröst! Måtte ingen bedraga sig själv!

Det är vidare uppenbart, att så länge vi förblir i Kristus – så länge Kristus med sin försoning, förtjänst, nåd och vänskap är vårt hjärtas behov eller tröst – så är vi *alla stunder i en och samma oföränderliga nåd och rättfärdighet inför Gud*. Vi är det alla stunder, såväl i fromhetens stund som i svaghetens, då vi får nåd att göra något gott och då vi råkar falla i skröplighet och synd. Ty vore det inte så utan att vi vore mer rättfärdiga och benådade inför Gud den stund vi själva var mer fromma och hyggliga men mindre rättfärdiga den stunden då vi var mindre fromma, så vore sannerligen rättfärdigheten av gärningarna, eller åtminstone *till en del* av gärningarna och blott till en del av Kristus. Detta vore att ringakta och förneka Honom, som *igenlöst oss åt Gud med sitt blod*. Det vore även att ringakta och förneka den heliga Skrift, som så kraftigt framhåller att vi blir frälsta “av nåd”, “genom Jesus Kristus”, “genom hans blod”, “genom tron”, “icke av er”, “icke av gärningar”, “utan lagens hjälp”.

Är det således sant, att vi blir och förblir rättfärdiga genom Kristus *allena*, utan lagens hjälp och utan gärningar, så följer därav att vi är det *alla stunder*, så länge vi förblir i Kristus genom tron. Våra gärningar förändras men Kristi rättfärdighet förändras inte. Är nu Kristi rättfärdighet *vår rättfärdighet inför Gud*, så äger vi en beständig rättfärdighet inför honom.

Till våra gärningar hör inte endast det vi utför med våra händer eller talar med vår mun utan hit hör hela människan med kropp

och själ. Hit hör själens, hjärtats, tankarnas och böjelsernas gärningar som exempelvis kärlek, kallsinnighet, ånger, hårdhet, bön, goda tankar och onda tankar. Detta hör alltså till våra gärningar. Skulle vår rättfärdighet inför Gud bestå i dessa våra gärningar, bestod den inte i Kristi rättfärdighet. Å andra sidan, om vår rättfärdighet inför Gud består i Kristi rättfärdighet allena, så består den inte till någon del i våra gärningar. Ty det är som aposteln Paulus säger: "Men om det var av nåd, så var det inte på grund av gärningar, annars vore nåden inte längre nåd". (Rom.11:6). Och vidare säger han: "Jag förkastar inte Guds nåd. Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade Kristus dött förgäves." (Gal. 2:21).

Så sant som du, o Jesus, står
uti vårt ställe i det höga,
så sant som du har blivit vår
rättfärdighet för Faderns öga,
så sant är jag i denna skrud
Guds hjärtas lust och täcka brud;
O, min Gud!

Den bästa människa i sig
är döden värd, har synd otalig;
den sämste kristen är i dig,
O, Jesus, helt rättfärdig, salig.
Lov, ära, pris evinnerlig!
All salighet är blott i dig,
Blott i dig.

*Ur "Betraktelser för var dag i året" för 4 maj,
samlade ur C. O. Rosenius skrifter.*

UNIONISM OCH FÖRVÄRLDSLIGANDE — TVÅ STORA FAROR FÖR DE KRISTNA

Av Carl George Stöckhardt

En stor fara för de kristna i våra dagar är *unionismen*. Därmed menas att den kristna sanningen blandas med all slags villfarelse. Så är det i sektkyrkorna runt omkring oss. En del av den kristna läran och religionen har väl bibehållits i dem men det är uppblandat med mycken falsk lära. Man kan och vill rakt inte skilja mellan sann och falsk lära. När vi nu är omgivna av idel sekter och svärmeandar, kan också vår blick och vårt omdöme lätt grumlas, så att vi inte längre rätt skiljer mellan sanning och villfarelse utan blir likgiltiga för läroskillnader. Men det är något fruktansvärt. All falsk lära är lögn. Den kommer från lögnens furste och är ett gift för själen. Det kan till slut gå så långt att man accepterar grov otro, och att lögn och otro till slut helt och hållet uppslukar den kristna tron.

Den andra faran är att en *förvärldsligad kristendom* har fått makten med många som i dag kallar sig kristna. Och när de kristna har en förvärldsligad kristendom för ögonen, så avtrubbas lätt de obefästa samveten, så att de kommer på den tanken att man inte behöver ta det så noga, man kan mycket väl göra det eller det som världen gör. Men det är förfärligt, när gränserna mellan kyrkan och världen på så sätt utplånas och de kristna vänjer sig vid världens tänkesätt. “*Älska inte världen och inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, så är inte Faderns kärlek i honom. Allt det som är i världen, köttets begär och ögonens begär och skrytaktig livsföring, det är inte av Fadern, utan det är av världen. Världen med sitt begär förgår, men den som gör Guds vilja förblir i evighet*” (Joh. 2:15-17).

Ur *Lutherskt Sändebrev* 7/1996

* * *

Carl George Stöckhardt (1842 - 1913), var professor i exegetik och en av de ledande teologerna inom Missourisyndoden (Lutheran Church - Missouri Synod).

Reflexioner

FOTOUTSTÄLLNINGEN ECCO HOMO

Nedanstående reflexion är en insändare som skickats till den lokala pressen i Norrköping under tiden fotoutställningar "Ecco Homo" pågick i Norrköping. Då tidningen inte tog in den och då denna utställning är aktuell på andra orter i landet, publicerar vi insändaren som en reflexion i församlingsbladet.

Jesus är utan synd

Den "konst"- utställning som heter Ecco Homo och som bl.a.visats i Uppsala domkyrka har nu kommit till Norrköping.

Utställaren, Elisabeth Ohlson, framställer Jesus vår Frälsare som en syndare bland syndare. Men om honom vittnar Guds Ord att han är utan synd. "Vem av er kan överbevisa mig om synd" säger Jesus i Joh. 8:46. Han är Gud själv, den Helige.

Gud har skapat människan till man och kvinna till att leva i fullständig harmoni med varandra och med Gud. Men efter syndafallet blev människans sinne vänt bort från Gud och vänt till det som är mot Guds vilja .

Homosexualitet har, sedan människan föll i synd, nog alltid funnits, men har betraktats som något onormalt.

Bibeln talar i klara ordalag om att homosexualitet är en synd – alltså inte en sjukdom. Gamla testamentet säger: *Du skall inte ligga hos en man som du ligger hos en kvinna. Det är en styggelse.* (3 Mos.18:22). Vidare finns i Gamla testamentet ett känt exempel på utbredd homosexualitet, nämligen staden Sodom, som Gud tvingades förgöra för deras utbredda synd i detta avseende. Men han ville först rädda Lot med hans familj genom att föra dem ut ur staden.

I Nya testamentet beskriver aposteln Paulus sexuella perversiteter i den ogudaktiga världen så här: Kvinnorna bytte bort det naturliga umgänget mot ett onaturligt. På samma sätt gjorde männen. De övergav det naturliga umgänget med kvinnorna och upptändes av begär till varandra. (Rom.1:26, 27). Och i 1 Kor 6:10 nämns homosexualitet som en av de synder som utestänger människan från Guds rike.

Kan då en kristen människa vara homosexuell? Homosexuell läggning i sig utesluter inte någon från att vara kristen. Alla syndare som vill omvända sig är välkomna i Guds rike, som är ett rike med hel och full förlåtelse för alla slag av synder. Ingen människa kan ha fallit så djupt i synd att det inte finns förlåtelse. Guds famn står öppen för allt vad syndare heter. Till en kvinna, som blivit tagen på bar gärning i synd mot det 6:e budet, sade han en gång: *“Jag dömer dig inte. Gå, men synda inte härefter.”* Det är hans budskap än i dag till den som gått vilse och fastnat i syndens snårskog. Han har förlåtelse att ge. Han befriar från synden, upprättar syndaren och ger lust och kraft till att leva efter Guds vilja. Men man kan aldrig få Guds välsignelse till att utöva synd.

Nu har det gått så långt att man vill att Gud ska erkänna som rätta handlingar det som han i sitt ord dömer som synd. En kristen människa är kristen just därför att hon tror på det som står i Bibeln. Men man kan inte tro och samtidigt i gärning medvetet förneka det som man säger sig tro på.

Här i Norrköping har präster i Sv. Kyrkan uttalat sig. Ingen invändning har riktats emot att denna utställning visas. Men man tycker det är bra att det inte sker i någon kyrka i Norrköping. Det har dock inte så stor betydelse *var* den visas. Den är ändå en svår hädelse mot Gud och det som är heligt.

Våren 1970 utkom en bok med titeln *“Bibelsyn och bibelbruk”* utgiven av biskopsmötets bibelkommission. Kommissionens uppgift var att söka svar på frågan i vilken mening Bibeln är Guds ord. En av de synpunkter biskopsmötets bibelkommission gav uttryck för var att Bibeln, som alla andra produkter av mänsklig verksamhet, innehåller misstag och felaktigheter. Nu ser vi följderna av ett sådant ställningstagande. Samtliga biskopar och många präster i Sv. Kyrkan försvarar

homosexualitet under täckmantel av att solidarisera sig med svaga grupper i samhället. Detta är en följd av att man inte håller Bibeln för att vara vad den sannerligen är, nämligen Guds ord. Vad de åstadkommer är att de förvillar människor och för dem bort från tron på Guds heliga ord. I Paulus brev till församlingen i Rom kap.1:25 skriver Paulus att när människorna bytte bort Guds sanning mot lögn så prisgav Gud dem åt skamliga lustar. I Rom.1:28 står det: *“Eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag.”*

I Sverige finns många kristna som tycker att med utställningen “Se människan” är måttet rågat av hädelse mot Gud. Men när den kristna tron och Gud själv blir utsatt för sådant som denna utställning ger uttryck för, då ställer Sv. kyrkans ledare upp som en man och försvarar hädelsen.

Per-Gunnar Gunnarsson

DEN ALLMÄNNA RÄTTFÄRDIGGÖRELSEN, TIDSKRIFTEN LUTHERLÄSAREN OCH EVANGELISKT BREVFORUM.

Läran om den allmänna rättfärdiggörelsen hör till en av de trosskatter som bekännelsetrogna lutheraner värnar om. Det är en av Bibelns centrala läror. Det är en av de läror varav kyrkan står eller faller. Läran om den allmänna rättfärdiggörelsen är kärnan i evangelium. Den är förutsättningen för rättfärdiggörelsen genom tron.

Om detta och vad som hör därtill framhålles klart, tydligt och tröstande i artiklar i tidskriften Lutherläsaren nr 24, redaktör Helge Hildén och i Evangeliskt brevforum, redaktör och ansvarig utgivare Ola Österbacka. Båda tidskrifterna utkommer i Finland men är svenskspråkiga.

I Evangeliskt brevforum redogörs även för den kamp varje kristen har att utkämpa då den upptäcker att det kyrkosamfund man är medlem i har lämnat troheten till Ordet och bekännelsen, och att man då i trohet till Ordet och den lutherska bekännelsen, varvid samvetet är bundet, måste lämna en sådan kyrka.

Prenumeration kan göras på följande adresser:

Lutherläsaren: Holger Lövdahl, Södra Lappfjärdsvägen 159,
FIN 64300 LAPPFJÄRD.

Evangeliskt brevforum: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9,
FIN 65100 VASA, E-post: ola@ofsystem.fi.

Evangeliskt brevforum kan även fås som e-postbrev.

Bertil Waldemarson

DAGAR KRING BIBEL OCH BEKÄNNELSE

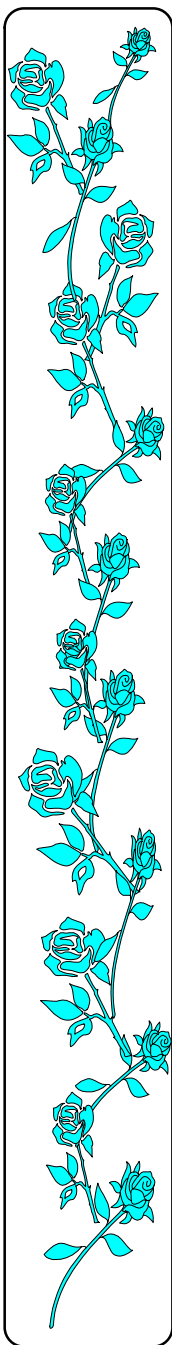
anordnas den 24-25 juli på Evangeliska folkhögskolan, Strandgatan 21-22, i Vasa, Finland. Kursen, som är en fri, offentlig konferens på temat ”*Var är den sanna lutherdomen i dag?*”, leds av pastor Juhani Viitala och för de praktiska arrangemangen svarar Ola Österbacka. Förutom dessa två medverkar ett antal representanter för lutherska bekännelsekyrkor i Norden och i USA. Programmet omfattar föredrag, kommentarer och tid för frågor. Kursen är tvåspråkig, finska och svenska.

Information finns på <http://britta.efo.fi/kursinet> eller kan fås per tel. 009358 40 540 6633. Anmälan senast 19 juli.

Vi har all anledning att ställa oss frågan var den sanna lutherdomen finns i dag. Samtidigt har vi stor orsak att försöka samla de fria lutherska kyrkorna och församlingarna till enhet i tro, lära och bekännelse. En sådan enhet i läran kan uppnås genom lärosamtal. Det är viktigt att sådana samtal vilar helt på Skriftens undervisning och i enlighet med den lutherska kyrkans bekännelse. I Sverige och övriga Norden pågår sådana samtal mellan ett antal församlingar och kyrkor sedan en tid tillbaka. Det är vår bön till Gud att han själv genom sitt Ord och sin Ande skall skapa en rätt enhet till välsignelse för Hans rike här på jorden och till tröst och hjälp i utbredandet av detta rike.

Vi ser den fria konferensen i Vasa som en viktig del och som en uppfordran till enhet på Skriftens och bekännelsens grund.

Ingemar Andersson

† Bön †

Odu min käre Fader i himmelen, i Jesu Kristi namn kommer jag inför dig. Jag tackar och prisar dig att jag får kasta all omsorg på dig! Tack, att du har uppmanat mig att inte ha någon omsorg, utan att jag tvärt om i allting får tala om mina önskningar för dig i åkallan och bön med tacksägelse.

Mur saligt att få leva, som ett barn, som mottar Malt från en kär fadershand! Giv mig, o Gud, ett enfaldigt barnasinne! Du ser, hur benägen jag är att ängslas och oroas för så mycket. Hjälp mig att lämna allt detta till dig som har omsorg om mig.

Förlåt min stora otro, otacksamhet samt tröghet i att åkalla dig! Giv mig nådens och bönen Ande i allt rikare mått! Du vet bäst, vad jag behöver under denna pilgrimsfärd. Giv mig blott, vad som är nyttigt för mitt eviga väl!

Fosträ mig för din Himmel! Gör mig beredd att en gång få komma in i de saliga boningarna i det himmelska fadershuset! Där skall jag kunna tacka och prisa dig på ett fullkomligt vis – även för jordelivets bittraste och sorgligaste erfarenheter.

Släpp mig aldrig att gå mina egna vägar, utan led mig med din fadershand. Led och uppehåll mig till dess jag är evigt hemma hos dig, min käre Frälsare, befriad från all synd och jordelivets alla bedrävelser. Lovad vare Herren för allt, i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. *Amen.*

Ur "Rosor bland livets törne" av G. Edén.

* * *

FÖRSAMLINGSNYTT

DÖPT

Karl Marcus, son till Sylvia och Johan Dahlin, Runnäs, Gullspång, född den 21 januari 1999, och döpt den 6 februari 1999.

*E*vigt fast är Herrens fridsförbund, Som han slöt
Med oss i dopets stund, Då vi, tvagna från vår
orenhet, Kläddes uti Guds rättfärdighet.

SOMMARLÄGER

anordnas i Kvarsebo, Kolmården, utanför Norrköping, fredag 30/7 – söndag 1/8 1999, enligt särskilt program i detta nummer.

NYÅRSLÄGER

Nyårsläger 1999/2000 planeras att äga rum på Lida församlingsgård, Kvillinge, utanför Norrköping. Program kommer att införas i höst i församlingsbladet. Upplysning: Bertil Waldemarson, Norrköping, tel: 011-12 66 57.

ELBK INBJUDER TILL

kristendomskurs och årskonferens med familjeläger i Norge på Sjøglimt, Ørje, under vecka 28. Upplysningar lämnas av Asbjørn Hjorthaug, Rugdev. 3 N-1823 Knapstad. E-post: hjorthau@online.no.

Vi tackar varmt för alla gåvor vi mottagit för församlingsbladets utgivning och önskar Er alla Guds nåd och Frid.

Program för sommarläger 30 juli - 1 augusti 1999 i Kvarsebo, Kolmården

Fredag 30 juli

- 18.00 Mat. Inkvartering.
19.30 **Vad skall jag göra för att bli frälst?**
Kvällskaffe – Aftonbön – Lägerkören bildas och övar.

Lördag 31 juli

- 09.00 Frukost.
10.00 Morgonbön.
10.15 **Att vara kristen – i gemenskap med Jesus.**
11.00 Rast.
11.15 **Att vara kristen – i gemenskap med mina medkristna.**
12.00 Mat.
15.00 **Gruppsamtal: Att vara kristen – i världen.**
Kaffe under tiden.
18.00 Mat. Lägerkören övar.
19.30 **Att vara kristen – en god förvaltare av Guds
mång- faldiga nåd. 1 Petr.4:7-11.**
Frågor som lagts i frågelådan besvaras.
Körsång – Kvällskaffe – Aftonbön

Söndag 1 augusti

- 08.30 - 10.30 Frukost.
11.00 Gudstjänst: **Trogen i det minsta. Luk. 16:10-17.**
Körsång.
Avslutning.
Mat.
Medverkande bl.a. Ingvar Adriansson och Ingemar Andersson.

Upplysningar

Lokal: Församlingshemmet CHRISTINAGÅRDEN,
Kvarsebo, vid Bråvikens norra strand ca 3,5 mil
öster om Norrköping. Tel. 011-39 62 80.

Förläggning: KOLMÅRDSGÅRDEN, ca 1,4 km norr om
Christinagården. På Kolmårdsgården
finns sängar, madrasser, filtar och kuddar.
Tel. 011-39 60 45.

Medtag: Lakan och örngott, alternativt sovsäck och
underlakan.

Lägeravgift: 300:- per person. Under 6 år gratis. Under 14 år
halva priset. Högst 750:- per familj (med barn
utan egen inkomst).

Anmälan helst före 25 juli till:

Birgit och Per-Gunnar Gunnarsson
Sänkdalen, 610 28 VIKBOLANDET.

Tel. 0125-320 41 eller e-post:

sankdalen@swipnet.se

eller

Fam. Waldemarson

Skånegatan 5, 602 17 NORRKÖPING

Tel. 011-12 66 57. eller e-post:

wald@algonet.se

Medlemmar i LFS och församlingar i
kyrkogemenskap bereds tillfälle till
skriftermål och nattvard söndag kl. 09.30

Alla varmt välkomna!

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD utges och bekostas med frivilliga gåvor. Den som önskar få församlingsbladet och eventuellt annan information om församlingarnas verksamhet, eller önskar att församlingsbladet sändes till vänner och bekanta kan använda bifogade beställningskort.

Om någon önskar understödja församlingsbladets utgivning eller församlingarnas verksamhet, kan bidrag insättas på Lutherska Församlingen, postgiro 429 67 90 - 1.

ISSN 1103-8845

Ansvarig utgivare: Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 902 62 Umeå, tel. 090-18 77 34.

Redaktör: Ingemar Andersson, Skälbyvägen 28, 191 49 Sollentuna, tel. 08-96 50 13.

Redaktionssekreterare: Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping. tel. 011-12 66 57.

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLMSOMRÅDET

Gudstjänster och bibelstudier hålles i Sollentuna, Norrköping, Rudskoga och på Vikbolandet. Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Ingemar Andersson, Skälbyvägen 28, 191 49 Sollentuna, tel. 08-96 50 13, eller Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping, tel. 011-12 66 57.

Kassör: Torsten M. Johnsson, Kuddby, Björkängen 1, 610 33 Vikbolandet, tel. 0125-401 73. **Församlingens postgiro 429 67 90 - 1.**

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I UMEÅOMRÅDET

Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 906 26 Umeå, tel. 090-18 77 34, eller Tore Karlsson, Hissjö, Pl. 367, 905 91 Umeå, tel 090-382 48.

KASSETTMISSIONEN

Kassetband med predikningar och föredrag kan beställas från Per-Gunnar Gunnarsson, Sänkdalen, Kättinge, 610 28 Vikbolandet, tel. 0125-320 41. Abonnera gärna på kassetterna. Enda kostnaden är portot för att skicka kassetten vidare till nästa abonnent.

TALTIDNING

Församlingsbladet kan fås som taltidning. Meddela redaktionssekreteraren.

INTERNET

Hemsida: <http://www.algonet.se/~lfs-lfu/index.htm>

E-mail: lfs-lfu@algonet.se